

Arrest

nr. 156 246 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.A.R., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in het dorp X, stad Mehtarlam Baba, provincie Laghman. U studeerde van 2005 tot 2009 literatuur aan de universiteit van Paktia. In 2011 begon u als financial manager te werken voor de 'Zohal Education and Social Service Organisation in Serahi Alauddin', Kabul-stad. Sindsdien woonde u er ook. U hebt drie zussen en een broer.

In Kabul volgde u ook muzieklessen. Bij een winkeldiefstal in het gebouw waar die muzieklessen plaatsvonden, ontmoette u R.. Jullie gesprek belandde bij de Islam en hij nodigde u ook bij hem thuis uit.

Later vertelde hij dat hij een Christen was. U toonde hierin interesse en u begon naar bijeenkomsten bij hem thuis te gaan waar ook andere mensen aanwezig waren. Jullie praatten over de Islam en het christendom. R. onderwees jullie over het christendom, leerde jullie bidden en gaf jullie religieuze pamfletten mee met uitleg over het christendom. U besloot zich te bekeren.

Eén van die pamfletten werd echter gevonden door uw vader. Hij was razend en bestempelde u als een heiden. Hij zei ook dat afvalligen gedood moeten worden. Die dag belde uw moeder u om u hiernaar te vragen. Ze zei dat u een ongeloofige bent en dat iedereen erg kwaad is op u. Ze waarschuwde u ook niet naar huis te komen. Een week later belde ze u opnieuw om u te verwittigen over de komst van uw kozijn naar Kabul. Deze kozijn was erg kwaad op u en was samen met twee vrienden naar Kabul afgezakt op zoek naar u. Hij ging naar uw kantoor en maakte daar een enorme scène. U was op dat moment gelukkig in de muziekschool. Daarop belde uw directeur u om te vragen wat er precies aan de hand was. U beloofde hem dat u hem alles zou vertellen.

Diezelfde dag nog ontmoetten jullie elkaar en u vertelde wat er zich had voorgedaan. Hij besloot u te helpen en liet u in een kamer in Kote Sangi, Kabul, verblijven. U bleef nog 15 dagen in Kabul. Daarna verliet u met de hulp van uw directeur het land.

Na uw vertrek is uw kozijn nog eens op uw kantoor langs geweest, maar uw directeur vertelde hem dat u daar al een lange tijd niet meer werkte.

Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legt u volgende documenten voor: uw diploma, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en een puntenlijst.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat u het CGVS niet hebt kunnen overtuigen van de manier waarop uw ouders zouden te weten zijn gekomen dat u zich hebt bekeerd tot het christendom. U beweert dat uw vader één van uw Christelijke pamfletten zou gevonden hebben bij hem thuis. U zou die pamfletten hebben meegebracht naar uw ouders en daar per ongeluk zijn vergeten (CGVS vragen 79, 80-83). Dat u zo onvoorzichtig zou omspringen met zulk gevoelig materiaal is binnen de door u beschreven context hoogst onwaarschijnlijk. U beseft zelf ook heel goed dat u uw bekering moet verborgen houden voor andere Afghanen. Dat u desondanks de hele reis van Kabul naar Laghman onderneemt met die pamfletten in uw tas is in dat opzicht niet geloofwaardig. Binnen die context mag van u logischerwijs verwacht worden dat u hier voorzichtiger zou mee omspringen. Dat het bewaren van deze pamfletten overal hetzelfde risico met zich zou meebrengen, klopt niet. In uw eigen kamer in Kabul is het risico sowieso al een heel stuk kleiner. En dat u ze zou vergeten vernietigen zijn en niet kon achterlaten in Kabul omdat u rechtstreeks van de muziekschool naar Laghman ging, is evenmin een afdoend excuus. Het gevaar deze documenten bij u te hebben, zou zwaarder moeten doorwegen dan het tijdsverlies wanneer u eerst nog eens langs huis zou moeten passeren. Bovendien had u dit ook kunnen bedenken wanneer u deze pamfletten aannam: u bent niet verplicht deze dan en daar mee te nemen. U had ze evengoed kunnen achterlaten bij R. en later op een ander, geschikter, moment kunnen meenemen. Verder is het evenmin geloofwaardig dat u uitgerekend deze tas pamfletten bij uw ouders zou laten liggen. Dat u niet beter hebt gelet op deze religieuze pamfletten is in deze situatie niet aannemelijk. Het risico dat iemand van uw familie ze daar zou kunnen zien, is te groot om zo nalatig te zijn. Hieruit kan geconcludeerd worden dat u ofwel weinig te vrezen had van uw ouders wanneer ze deze pamfletten zouden vinden, ofwel dat zij hier sowieso al van op de hoogte waren, ofwel dat u deze pamfletten nooit hebt bezeten en ook niet bent bekeerd tot het Christendom. Alleszins, dat u zo nonchalant hebt omgesprongen met die 'gevoelige' documenten valt binnen de door u voorgehouden situatie moeilijk te geloven en laat toe te twijfelen aan de waarachtigheid van uw asielmotieven.

Ook de rol die uw directeur in uw vlucht heeft gespeeld, is opmerkelijk. Dat hij uit eigen beweging onmiddellijk bereid was u zo hard te helpen, is binnen de Afghaanse maatschappelijke context moeilijk denkbaar (CGVS vragen 79, 117-119, 124-125). Zelfs bij een liberaal denkend persoon mag er eerder van uitgegaan worden dat hij het moeilijk zou hebben met een bekering. Zelfs al had hij er zoals u verklaart geen problemen mee dan nog is het opmerkelijk dat hij zoveel heeft gedaan om u te helpen. Hij heeft uw kozijn afgewimpeld, een schuiladres geregeld en u uw reis naar Europa in orde gebracht. Dat iemand waar u louter een werkrelatie mee hebt in een hiërarchisch ondergeschikte rol zoveel moeite voor u zou doen, is weinig geloofwaardig. Echter, in schril contrast met deze behulpzaamheid is het bovendien wel vreemd te noemen dat uw baas uw broer zou hebben gebeld terwijl uw vrees toch ook uw familie betrof en hij hiervan toch op de hoogte moet zijn geweest. Daarenboven is het op die manier is niet ondenkbaar dat uw kozijn die naar uw kantoor was gekomen om u te doden zou te weten komen dat uw directeur u heeft geholpen, met alle risico van dien. Wanneer u hiermee

geconfronteerd wordt, relateert u uw uitspraken en bent u plots niet meer zo zeker of uw directeur wel gebeld heeft naar uw broer. Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan. Daarnaast kunnen er ook enkele serieuze vragen gesteld worden bij uw beweerde bekering 'an sich'. Zo kent u niemand van de vijf tot zeven personen die ook naar de meetings bij R. kwamen (CGVS vragen 67-71). Het enige dat u kunt vertellen, is dat het Hazara's waren en dat één van hen H. heette. Verder weet u niets over hen te vertellen omdat u er geen 'persoonlijke affiniteit' mee had. Dat is erg vreemd omdat u er toch op zijn minst één erg belangrijke overeenkomst mee had: jullie waren allen bekeerd tot het christendom. Gelet op het feit dat dit eerder zeldzaam is in Afghanistan mag er redelijkerwijs verondersteld worden dat jullie wat meer naar elkaar zouden toetrekken. Zij zijn immers de enigen waarmee u over uw nieuwe religie kunt praten en die kunnen begrijpen wat u op dat moment meemaakt. Dat u desondanks geen interesse toonde in hen en hun leven, strookt niet met de door u beschreven omstandigheden. Er mag in alle redelijkheid van u toch verwacht worden dat u over hen meer kan vertellen dan de naam van slechts één persoon. Hierdoor wordt het feit dat u überhaupt aanwezig bent geweest op die sessies mee in twijfel getrokken. Dat u, nadat uw ouders zouden ontdekt hebben dat u bekeerd was, een week wachtte eer u R. hierover inlichtte, toont ook een gebrek aan affiniteit met deze man en zijn gespreksgroep aan (CGVS vragen 96-100). Er mag verwacht worden dat zij de eersten zouden zijn tot wie u zich zou richten wanneer zich zulke zaken voordoen. In deze kwestie zijn zij immers uw enige vertrouwenspersonen aangezien enkel zij op de hoogte zijn van en akkoord gaan met uw bekering. Dat u desondanks pas een week later hierover iets vertelde tegen R., toch de man die u in contact bracht met het christendom, valt niet te rijmen met de beweerde ernst van de situatie. Ook zijn reactie op het gebeuren is wel erg koeltjes: behalve dat u zeer voorzichtig moest zijn en geen anderen mocht verraden, heeft hij niets gezegd. Dat jullie, behalve via dit erg korte en summiere telefoontje, verder geen contact meer met elkaar gehad hebben, correspondeert niet met de rol die hij in uw leven heeft gespeeld. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw bekering verder ondermijnd. Dit wordt nog versterkt doordat u zich op het moment van uw gehoor niet bewust was van het feit dat dit laatste plaatsvond in een belangrijke week voor het christendom, namelijk de week voor Pasen (CGVS vraag 59). Dat u als bekeerde christen niet op de hoogte bent van de paasweek en Pasen - wat toch één van de belangrijkste, zoniet de belangrijkste feestdag, is voor de christenen en raakt aan de kern van het christelijk geloof - ondergraaft de oprechtheid van uw beweerde bekering. De in het christendom bestaande symboliek rond het 'lichaam en bloed van Christus' is u totaal ongekend (CGVS vragen 138, 139). Bovendien kent u evenmin de reden achter de viering van Kerst (CGVS vragen 57-58). Dat u over beide cruciale feesten/gebeurtenissen niet meer kunt vertellen, is nefast voor uw geloofwaardigheid als christen. Daarnaast kwam doorheen uw gehoor een eenzijdige focus op het slechte van de islam naar voren. Wanneer u gevraagd wordt naar uw bekering of het christendom vertelt u telkens weer over de negatieve kanten van de islam in plaats van te vertellen waarom u precies het christendom hebt gekozen als religie (CGVS vragen 30-31, 33, 37-38). Van iemand die doelbewust zijn religie verlaat ten voordele van een andere mag verwacht worden dat hij uitgebreider en doorleefder kan vertellen over deze nieuwe religie en de positieve redenen waarom hij net deze religie verkoos en geen andere. Voorts wordt de oprechtheid van uw bekering sterk in vraag gesteld door uw gebrek aan initiatief om deze kennis en dit geloof verder te ontwikkelen eens u Afghanistan hebt verlaten (CGVS vragen 129-132). U zegt zelf dat u niets hebt gedaan om meer te weten te komen over het christendom. Dit omdat u onderweg niets kon doen en in België bang was voor andere Afghanen. Dit is echter geen afdoend excuus. Aangezien u vanwege u bekering en uw nieuwe overtuiging uw land hebt verlaten, richting een overwegend christelijk land, mag er toch verondersteld worden dat u verdere stappen zou ondernemen om meer over deze religie te weten te komen. U stelt zelf dat u nog met veel vragen zit. Dat u desondanks niets hebt ondernomen om u beter te informeren over deze religie is opmerkelijk en duidt op een zekere onverschilligheid en desinteresse. U bent een hoogopgeleide man met zin voor initiatief. Er moeten voor u manieren geweest zijn om hier verder mee te gaan. Uw kerkbezoek kan moeilijk gecategoriseerd worden onder 'verdere ontwikkeling van uw christenheid' omdat hieruit duidelijk naar voren komt dat dit eerder ter gelegenheid van Sinterklaas - een kinderfeestdag - was. Daarenboven is het toch ook wel opvallend dat u enerzijds aangeeft dat u zich heeft bekeerd tot het christendom, maar anderzijds zeer duidelijk stelt dat u (nog) niet bent gedoopt (CGVS vraag 136). U verstopt zich achter de uitleg dat u niet weet waar en hoe u dit moet regelen, wat weinig oprecht overkomt.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat u wel kon aanhalen in verband met het christendom vermag niet bovenstaande appreciatie te weerleggen. Een hoog opgeleide man als u zou deze zaken ook kunnen voorbereiden en ingestudeerd hebben. De bovenstaande bedenkingen zijn te frappant om u hierin het voordeel van de twijfel te geven. U legt evenmin documenten voor die uw bekering of interesse in het christendom kunnen staven. De

documenten die u wel neerlegt, tonen enkel uw herkomst en studies aan waaraan niet wordt getwijfeld door het CGVS.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gelet op uw verklaringen met betrekking tot uw recente woonplaats in Serahi Alauddin in de stad Kabul dient voor u de veiligheidssituatie in de stad Kabul geanalyseerd te worden (CGVS vragen 12-24). U bent hier sinds 2011 werkzaam en woonachtig. Bovendien bent u een hoog opgeleide man met zin voor initiatief, die er ook deelnam aan het sociale leven, getuige daarvan de muziekles die u frequenteerde (CGVS vraag 33). Het zou voor u mogelijk moeten zijn bij een terugkeer uw leven in de stad Kabul opnieuw op te bouwen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in

handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Betreffende de christelijke pamfletten die hij bij zijn ouders achterliet, voert verzoeker aan dat een dergelijke fout menselijk is en niet dient bestraft te worden op een wijze die zo ingrijpend is als de bestreden beslissing. Wanneer werd gevraagd naar de deelnemers aan de samenkomsten, dacht verzoeker dat hij de specifieke woonplaatsen van deze personen diende te geven in de plaats van gedetailleerde informatie. Hij meent dat de vraagstelling tijdens zijn gehoor niet laat blijken wat verweerder exact wenste te weten te komen. Dat hij dacht plaatsnamen te moeten geven, is volgens hem dan ook niet verwonderlijk. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker vijf namen van deelnemers aan de meetings. Verder stelt hij dat hij R. slechts een week na zijn problemen met zijn vader contacteerde, vermits R. reeds vanaf het begin aan zijn leerlingen meedeelde dat zij uiterst voorzichtig dienden te handelen. "*Voor het overige wenst verzoeker bij zijn verklaringen afgelegd tijdens het verhoor te blijven. Volgens verzoeker moeten zijn afgelegde verklaringen voldoende zijn om zijn kennis over het christendom te bewijzen.*"

Aangaande de directeur wenst verzoeker erop te wijzen dat iedere persoon anders is en anders denkt. Het gaat *in casu* om de grote chef, de directeur van het bedrijf waarvoor verzoeker werkte. Het is een zeer hoog opgeleide man die zeer ruimdenkend is. Verzoeker heeft enkel gepoogd om de hulp in te roepen van een persoon die over meer mogelijkheden en opties beschikt.

Verzoeker stelt dat hij zijn familie en de hele Afghaanse samenleving vreest omdat hij een bekeerde christen is en in de huidige Afghaanse context dan ook een risicoprofiel draagt. Tevens stelt hij dat hij problemen heeft met de taliban en dat de Afghaanse overheid zichzelf niet kan beschermen tegen de taliban, laat staan z'n burgers.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker stelt dat er geen twijfel bestaat over het feit dat hij afkomstig is uit de Afghaanse provincie Laghman, waar de veiligheidssituatie uiterst precair en gevaarlijk is. Verweerder houdt volgens hem ten onrechte voor dat *in casu* de veiligheidssituatie in Kabul moet beoordeeld worden omdat zijn recente woonplaats in Serahi Alauddin was. Hij stelt dat hij in Kabul geen leven kan opbouwen. Verweerder gaat kort door de bocht, want hij werkte enkel maar in Kabul en had er geen echt leven opgebouwd. Dat hij er naar de muziekschool ging, is volgens hem geen bewijs van een leven in Kabul. Daarenboven is het zeer moeilijk om in Kabul te wonen, omdat het vinden van een huis en werk in deze stad op heden zeer moeilijk zijn en er sprake is van overbevolking, aldus verzoeker.

Verder wijst verzoeker erop dat er in Kabul heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten plaatsvinden en dat de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel te noemen is. Hij meent dat het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen en dat het aantal burgerslachtoffers er zeer hoog is. Uit lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA leidt verzoeker een zware verslechtering van de veiligheidssituatie en een verspreiding van het conflict in bijna alle Afghaanse provincies af. Verzoeker verwijst eveneens naar het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van 10 juni 2015, waaruit volgens hem blijkt dat de zelfmoordaanslagen in Kabul wel degelijk een invloed hebben op het leven van de burgers en dat de aanslagen waarbij burgerslachtoffers vallen, blijven voortduren. Daarnaast meent hij dat er ook een toename is van het aantal gewapende groeperingen, die de geografische verspreiding van het conflict kan verklaren. Er ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords", die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen. Vervolgens verwijst verzoeker naar een reeks rapporten en persartikelen en voert hij aan dat de consensus groeit dat het in Kabul allerm minst veilig is. "*Verweerder is hier echter doof en blind voor, nochtans kan zelfs een hond met een hoed op vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onder art. 48/4 c) Vw. valt.*"

Verzoeker wijst er voorts op dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP ("*Internally Displaced Person*") zal worden, omdat het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan ertoe leidt dat uit België terugkerende Afghanen niet worden beschouwd als "terugkeerders" en geen hulp krijgen van het Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders. Hij meent dat hij zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), omdat het onmogelijk is zich te vestigen en de noodzakelijke toegang te krijgen tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg. Hij stelt dat veel Afghaanse "terugkeerders" een bijzondere categorie van "*people of concern*" vormen en dat hun toestand vergelijkbaar is met deze van ontheemden. Hij wijst erop dat verschillende ngo's hebben aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Vervolgens verwijst verzoeker naar een reeks persartikelen waaruit hij afleidt dat ook de terroristische groepering IS heden een enorme impact heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verder meent verzoeker dat hij evenmin kan terugkeren naar zijn geboortestreek in de provincie Laghman, omdat het daar ook allerm minst veilig is en de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel te noemen is. Hij verwijst naar een aantal rapporten waaruit volgens hem blijkt dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het voor hem onmogelijk is er naar terug te keren.

Tevens meent verzoeker dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij reeds vier jaar zijn land van herkomst verlaten heeft en dat hij zich, gelet op de Afghaanse context, in een kwetsbare positie bevindt, waardoor hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In acht genomen de algemene veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, zijn er volgens hem voldoende indicaties om aan te nemen dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij verwijst naar een arrest van de Raad, dat volgens hem *in casu* naar analogie kan worden toegepast. Tevens is het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog omdat de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. Hij stelt dat verweerders interpretatie van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is en dat hij de humanitaire gevolgen van een gewapend conflict verwaarloost. *“Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.”* Verzoeker meent tevens dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, steun vindt in de veiligheidssituatie die allerm minst stabiel te noemen is.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift negen rapporten (stukken 3-7, 19-21 en 26) en 17 artikelen (stukken 8-18, 22-25 en 27-28).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus *“Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul”* van 23 februari 2015 (bijlage 1) en de COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 21 mei 2015 (bijlage 2).

Per drager brengt verweerder op 13 oktober 2015 samen met een aanvullende de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Kabul”* van 12 oktober 2015 en de COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Betreffende de christelijke pamfletten die hij bij zijn ouders achterliet, voert verzoeker aan dat een dergelijke fout menselijk is en niet dient bestraft te worden op een wijze die zo ingrijpend is als de bestreden beslissing. Hierbij dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker dermate

nonchalant omsprong met de christelijke pamfletten die hij van R. kreeg, gelet op de Afghaanse samenleving waarbinnen een bekering tot het christendom zeer gevoelig ligt en moeilijk wordt aanvaard.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat de vraagstelling tijdens zijn gehoor met betrekking tot de namen van de andere deelnemers aan de bijeenkomsten bij R. niet duidelijk was en dat hij dacht dat hij de specifieke woonplaatsen diende weer te geven, komt verzoeker niet verder dan een gekunstelde *post factum*-verklaring, die geenszins steun vindt in het gehoorverslag. Immers, verzoeker antwoordde op de vraag over de leden van deze bijeenkomsten dat iemand H. heette en dat hij zich de namen niet echt herinnert (gehoorverslag CGVS, p. 10). Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker de vraag niet duidelijk vond of dat hij dacht dat hij plaatsnamen diende te geven, hoewel hem bij aanvang van het gehoor duidelijk werd gemaakt dat hij opmerkingen of problemen meteen moest melden (gehoorverslag CGVS, p. 1 en 2). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots toch met vijf namen op de proppen komt, is dan ook laattijdig en verzoeker brengt geenszins een afdoende verschoningsgrond aan voor deze manifeste laattijdigheid.

Met betrekking tot de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn lesgever R. pas een week na zijn problemen met zijn vader contacteerde, herhaalt verzoeker zijn tijdens het gehoor weergegeven verklaring dat R. had meegedeeld dat zij voorzichtig dienden te zijn. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker vervolgens slechts stelt dat volgens hem zijn verklaringen voldoende zijn om zijn kennis van het christendom te bewijzen, hetgeen niet meer is dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waar deze terecht besluit dat verzoekers verklaringen geenszins kunnen aantonen dat verzoeker zich bekeerde tot het christendom. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze gevolgtrekkingen *in concreto* te trachten te weerleggen, is evenmin een dienstig verweer. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt: *"Dit wordt nog versterkt doordat u zich op het moment van uw gehoor niet bewust was van het feit dat dit laatste plaatsvond in een belangrijke week voor het christendom, namelijk de week voor Pasen (CGVS vraag 59). Dat u als bekeerde christen niet op de hoogte bent van de paasweek en Pasen - wat toch één van de belangrijkste, zoniet de belangrijkste feestdag, is voor de christenen en raakt aan de kern van het christelijk geloof - ondergraaft de oprechtheid van uw beweerde bekering. De in het christendom bestaande symboliek rond het 'lichaam en bloed van Christus' is u totaal ongekend (CGVS vragen 138, 139). Bovendien kent u evenmin de reden achter de viering van Kerst (CGVS vragen 57-58). Dat u over beide cruciale feesten/gebeurtenissen niet meer kunt vertellen, is nefast voor uw geloofwaardigheid als christen. Daarnaast kwam doorheen uw gehoor een eenzijdige focus op het slechte van de islam naar voren. Wanneer u gevraagd wordt naar uw bekering of het christendom vertelt u telkens weer over de negatieve kanten van de islam in plaats van te vertellen waarom u precies het christendom hebt gekozen als religie (CGVS vragen 30-31, 33, 37-38). Van iemand die doelbewust zijn religie verlaat ten voordele van een andere mag verwacht worden dat hij uitgebreider en doorleefder kan vertellen over deze nieuwe religie en de positieve redenen waarom hij net deze religie verkoos en geen andere. Voorts wordt de oprechtheid van uw bekering sterk in vraag gesteld door uw gebrek aan initiatief om deze kennis en dit geloof verder te ontwikkelen eens u Afghanistan hebt verlaten (CGVS vragen 129-132). U zegt zelf dat u niets hebt gedaan om meer te weten te komen over het christendom. Dit omdat u onderweg niets kon doen en in België bang was voor andere Afghanen. Dit is echter geen afdoend excuus. Aangezien u vanwege u bekering en uw nieuwe overtuiging uw land hebt verlaten, richting een overwegend christelijk land, mag er toch verondersteld worden dat u verdere stappen zou ondernemen om meer over deze religie te weten te komen. U stelt zelf dat u nog met veel vragen zit. Dat u desondanks niets hebt ondernomen om u beter te informeren over deze religie is opmerkelijk en duidt op een zekere onverschilligheid en desinteresse. U bent een hoogopgeleide man met zin voor initiatief. Er moeten voor u manieren geweest zijn om hier verder mee te gaan. Uw kerkbezoek kan moeilijk gecategoriseerd worden onder 'verdere ontwikkeling van uw christenheid' omdat hieruit duidelijk naar voren komt dat dit eerder ter gelegenheid van Sinterklaas - een kinderfeestdag - was. Daarenboven is het toch ook wel opvallend dat u enerzijds aangeeft dat u zich heeft bekeerd tot het christendom, maar anderzijds zeer duidelijk stelt dat u (nog) niet bent gedoopt (CGVS vraag 136). U verstopt zich achter de uitleg dat u niet weet waar en hoe u dit moet regelen, wat weinig oprecht overkomt."* Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog stelt dat hij problemen heeft met de taliban, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat hij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van problemen met de taliban. Verzoeker duidt in onderhavig verzoekschrift evenmin aan welke problemen dit zouden zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen, onder meer

gelet op de laattijdigheid van het inroepen van deze vrees, dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van problemen met de taliban.

De rapporten en artikelen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 3-28) kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtuigend motief dat het niet aannemelijk is in de Afghaanse context dat verzoeker de hulp zou hebben ingeroepen van de directeur van het bedrijf waarvoor hij werkte, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar hij in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij vreest blootgesteld te worden aan onmenselijke of vernederende behandeling omwille van de veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van bescherming in grote delen van Afghanistan, dient opgemerkt dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS aanvoerde dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming omwille van zijn verblijf in Europa. Waar hij verwijst naar de humanitaire situatie, toont hij niet aan hij persoonlijk terecht zal komen in omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM. Waar hij verwijst naar een arrest van de Raad dat volgens hem *in casu* "naar analogie" kan worden toegepast, dient erop gewezen dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR

benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli, augustus en oktober 2014 en mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De rapporten en persartikelen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, liggen immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerders informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Uit zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS blijkt dat verzoeker sinds 2011 in Kabul leeft, dat hij er heeft gewerkt en dat hij er over een netwerk beschikt aangezien hij er muzieklessen volgde (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Bovendien is verzoeker een gezonde jongeman en spreekt hij Dari, Pashtou en een beetje Engels (gehoorverslag CGVS, p. 10). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende vindingrijk is om zich in een voor hem vreemde gemeenschap te vestigen, in staat is in de hoofdstad van het land waarvan hij de nationaliteit beschikt, een leven op te bouwen.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht het volgende op: "*Waar verzoeker argumenteert dat er rekening dient gehouden te worden met de situatie op het vlak van mensenrechten en de sociaal-economische situatie en dat hij in een uiterst precaire situatie zal terechtkomen, wijst verweerder er op dat het louter uiten van dergelijke vrees en de verwijzing naar en neerlegging van*

algemene rapporten en nieuwsartikelen niet aantoon dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker maakt immers geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de precaire sociaal-economische situatie (geen toegang tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg) waarnaar hij verwijst, zal terechtkomen. Verzoeker verbleef en werkte immers sedert 2011 in de stad Kabul. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker een hoog opgeleide man is met zin voor initiatief, die er ook deelnam aan het sociale leven, getuige daarvan de muzikles die hij frequenteerde. Volledigheidshalve voegt verweerder aan onderhavige verweernota de COI Focus, "Afghanistan – IDP's en terugkeerders in Kabul", dd. 23 februari 2015, Cedoca, toe."

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER